

DEREK LANDY

The book cover features a central illustration of a human skull wearing a black fedora with a light-colored band. The skull is set against a dark, atmospheric background with a blue and black color palette. In the background, two dark, muscular, four-armed creatures with glowing red eyes are visible. The scene is set in a desolate, icy landscape with jagged ice formations and a fiery, orange glow on the left side. The title 'Detektiv Kostlivec' is written in a large, stylized, white font with a yellow outline and a blue shadow, positioned in the lower half of the cover. Below the title, the text 'KRÁLOVSTVO SKAZENÝCH' is written in a smaller, yellow, serif font.

**Detektiv
Kostlivec**

**KRÁLOVSTVO
SKAZENÝCH**

Detektív
Kostlivec

Prečítaj si celú sériu

Detektív Kostlivec

v správnom poradí:

1. ŽEZLO PRASTARÝCH
2. HRA S OHŇOM
3. BEZTVÁRNI
4. ČAS TEMNOTY
5. KRAJINA ŽIVÝCH
6. SMRTONOS
7. KRÁLOVSTVO SKAZENÝCH

DEREK LANDY

Detektiv Kostlivec

KRÁLOVSTVO SKAZENÝCH

slovart

Copyright © Derek Landy 2012
Cover illustration © Tom Percival 2012
Cover design © blacksheep-uk.com 2012
Illuminated letters © Tom Percival 2012
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Translation © Patrick Frank 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Derek Landy – Skulduggery Pleasant: Kingdom of the Wicked, Book 7*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Children's Books, London 2012,

preložil Patrick Frank.

Verše z básne *Tiger* (W. Blake) preložila Jana Kantorová-Báliková

Zodpovedná redaktorka Toňa Revajová

Korektúry Dáša Jajcayová, Lucia Krchňavá

Editorka Friderika Hodossyová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol.

s r. o., Bratislava v roku 2024.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-566-6048-5

www.slovalt.sk

PROLÓG

Bol nádherný jarný deň a oni stáli na streche.
„Tak to už urob!“ povedala Kitana. Hlas mala tlmený, no naliehavý, plný vzrušenia, ktoré bublalo odkiaľsi z jej vnútra. Rovnými bielymi zubami si hrýzla hornú peru. Do tváre sa jej hrnula krv. Oči jej žiarili nečakanou iskrou. Dychtila po novom spôsobe, ako ubližovať ľuďom.

Doran sa obrátil ku komínu a vystrel ruku. Fučal, tvár mu červenela a na krku mu navierali svaly. Vyzeralo to dosť komicky, no len dovtedy, kým mu nezačala žiariť dlaň. Pod kožou sa mu objavilo jasné svetlo, ktoré silnelo úmerne s tým, ako sa sústredil.

„No super,“ okomentoval to Sean. „Zvládli sme umenie baterky. Nech sa trasie celý svet!“

„Ticho!“ okríkla ho drsne Kitana. „Nechaj ho, nech sa sústredí!“

Seanovi sa nepáčilo, keď ho takto ponižovala. Elsie mu to videla na tvári. Mal v nej hnev, hanbu, bolesť. Keby ho takým tónom oslovila ona, ani by si to nevšimol. Niežeby sa k nemu niekedy chcela takto správať. Nebola ako Kitana, ktorá si ho mohla od rána do večera doberať a na druhý deň jej stačil jediný úsmev, aby si ho znova omotala okolo prsta.

Elsie nebola taká zlá ako Kitana, no nebola ani taká pekná, plavovlasá a štíhla. Bola tučná a škaredá a nech si akokoľvek farbila vlasy, nosila čierne šaty a dala robiť pírsingy na perách, nemala šancu to zamaskovať.

Doranovi vytryskol z dlane prúd svetla. S praskotom a syčaním vypálil dieru v komíne.

Kitana ujúkala od nadšenia a Sean vyvaloval oči. Doran spustil ruku a usmial sa od ucha k uchu.

„Tentoraz to nebolo až také ťažké,“ povedal. „Čím viac to robíš, tým ľahšie to ide.“

Kitana priskočila tesne k nemu. „Nauč ma to! Musíš ma to naučiť!“

Doran sa zasmial, postavil sa za ňu, zdvihol jej jednu ruku a druhú pritisol k boku. Ticho jej niečo hovoril do ucha a ona horlivo prikyvovala. Elsie sa pozrela na Seana. Už vôbec nevyzeral ohromene. Vyžarovala z neho len číra žiarlivosť. Nemohla si pomôcť – sklamalo ju to. Doran bol násilník a idiot, ktorý loží za Kitanou ako skoro všetci chalani zo školy, ale Sean jej vždy pripadal iný. Postavila sa vedľa neho.

Kitane z ruky vytrysklo svetlo a komín sa rozletel na kusy. Radostne zvrieskla a objala Dorana.

„To bolo super!“ povedala Elsie Seanovi, ktorý len čosi nezrozumiteľne zamrmlal. „Možno by sme to mali skúsiť aj my.“

„Poslúž si,“ odvrkol a odišiel.

Srdce jej opäť pokleslo. Niekedy mala pocit, že sa jej povznáša len preto, aby mohlo zase klesnúť. Išla za ním k Doranovi a Kitane a jedným uchom počúvala rady, ktoré im dávajú. Doran s Elsie stratil trpezlivosť, začal jej nadávať a Kitana ho v tom so smiechom povzbudzovala. Sean sa sústredil len na to, ako zvládnuť tento nový trik. Zrejme si vôbec nevšimol, že jej zase robia zle. Možno je to tak lepšie, pomyslela si. Nebolo by oveľa horšie, keby si to všimol a nič s tým nespravil?

Nakoniec po mnohých urážkach a nadávkach začala aj ona cítiť v dlani energiu. Vnímala, ako sa jej zahrieva a zahrieva. Seanovi vedľa nej sa triasla ruka.

„Cítite tú horúčavu?“ pýtal sa ich Doran. „Zosilnite ju, nech skoro až páli.“

Všetci štyria stáli v kruhu s rukami vystretými k oblohe. Kitana už ten nový trik zvládla dvakrát.

„Cítite to?“ spýtal sa Doran.

„Áno,“ odsekol Sean netrpezlivo. „A čo ďalej?“

„Teraz ju zo seba vytlačte,“ odvetil Doran. „Všetka energia nech pekne vyletí. Takto!“

Z ruky mu vyprskol prúd energie. O chvíľu neskôr sa k nemu pridala Kitana s trocha temnejším lúčom, ktorý sa spojil s Doranovým.

„To je ale fakt bomba,“ šepala.

Sean škripal zubami. Po čele mu tiekol pot. Potom mu však svetlo v dlani zosilnelo a k nebu letel aj jeho výboj. Otrāsene sa zasmial.

Elsie na sebe zacítila Kitanin pohľad.

„Si posledná, Elsie. No tak! Dokážeš to!“

Nervózne si oblizla pery. „Snažím sa...“

„Tak sa snaž viac!“ Kitanin hlas stratil ihravý podtón, ktorý používala na chalanov. Keď hovorila s Elsie, vždy ho mala neprijemne tvrdý. „Nemôžeš byť jediná, kto to nedokáže. Nikdy si nepočula, že reťaz je len taká silná ako jej najslabšie ohnivko?“

Samozrejme, že to počula. Kto by to už nebol počul? Lenže presne toto bol Kitanin spôsob, ako jej naznačiť, že je menejcenná. Elsie na to nič nepovedala. Miesto toho využila svoju frustráciu na posilnenie horúčavy v dlani. Už ju normálne páčila. Mala pocit, že jej každú chvíľu vybuchne celá ruka.

„Pohni si!“ súrili ju Doran. „Nemáme na teba celý deň!“

Cítila tú páľavu, tlačila na ňu, napínala všetky svaly v tele. Vytlačala si ju z dlane, chcela ju dostať spod kože a nakoniec sa jej to aj podarilo. K lúčom ostatných sa pridala aj ten jej, ostro oranžový a prenikavo jasný. Mimovoľne sa rozosmiala. Bolo to také pekné, krásne, nádherné...

Ako prvý zastavil prúd energie Doran. Hlasno si vzdychol a spustil ruku k telu. Krátko po ňom to spravila aj Kitana, Sean a nakoniec Elsie. Bola vyčerpaná, akoby jej ten lúč zobral všetku silu, no celá priam brnela od nadšenia. Aj Doran a Sean sa usmievali, no Kitana prižmurovala oči, akoby sa jej nepáčilo, že to okrem nej dokáže aj nejaká iná baba.

Na ceste pod budovou zastalo auto. Vystúpil z neho akýsi chlap. „Padajte dolu z tej strechy!“ okríkol ich.

„My tu smieme byť,“ namietla Kitana rovnako hlasne. „Máme dovolenie od majiteľa. Pokiaľ teda nie si majiteľ ty sám. V tom prípade vypadni, lebo ťa zabijeme!“

„Urobme si z neho terč,“ navrhol Doran pošepky.

Kým Elsie mohla namietnuť, muž zamával rukami. Odkiaľsi sa zdvihol nečakaný poryv vetra a on na ňom stúpil, ako by vedel lietať. Sean zahrešil, všetci o krok ustúpili a neznámy pristál rovno pred nimi.

„Máte vôbec predstavu, aké je to riskantné?“ zlostil sa. „Veď ste na verejnosti, preboha! Fakt ste takí sprostí?“

„Ty si... ako my?“ jachtala Kitana.

„Tú vašu svetelnú šou vidieť na kilometre ďaleko,“ pokračoval rozhorčene. „O čo sa tu snažíte? Hádám nechcete, aby si vás všimli.“

„Nevedeli sme, že je ešte niekto,“ povedala mu.

Prebodol ju očami. „Ešte niekto? Ako to myslíš?“

„Ešte niekto ako my. Ešte niekto so superschopnosťami.“

„Čo? O čom to hovoríš? Počúvaj ma, dobre? Nie ste žiadni superhrdinovia. Ste čarodejníci a tí nevyužívajú svoje schopnosti tam, kde ich môžu vidieť obyčajní ľudia. Musíte si dať pozor, jasné? Od tejto chvíle pre vás musí byť zo všetkého najdôležitejšie, aby ste to pred nimi utajili.“

„Je nám to veľmi ľúto pán...“ povedala Kitana.

Vzdychol si. „Volám sa Patrick Xebec.“

„To je ale debilné meno,“ vyhlásil Doran.

„No tak!“ pokarhala ho Kitana.

„Teraz na to nie je čas,“ vyhlásil Xebec, „ale aj vy musíte prijať nové meno, inak vás ovládnu iní čarodejníci.“

„Vážne?“

„Ja som vždy vážny. Nikdy som nemal ktovieaký zmysel pre humor a nikdy som to veľmi nevedel s deťmi.“

„My nie sme žiadne deti,“ ohradil sa Doran a nahodil si kapucňu. „Máme sedemnášť.“

„Pre mňa je decko každý pod deväťdesiat,“ prezradil mu Xebec. „Čarodejníci žijú dlhšie ako smrteľní ľudia.“

„Paráda,“ potešil sa Sean.

„Takže ani ty si nebol vždy Xebec?“ chcela vedieť Kitana.

„Je to meno, ktoré som prijal. Pripadalo mi dobré, tak som si ho prisvojil a odvtedy ho mám.“

„Takže keby som sa premenovala z Kitany na Katanu alebo Katanu Katyňovú, tak by ma nemohli ovládať?“

„Ak naozaj chceš práve také meno, tak áno. Stopercentne.“

Doran sa uškrnul. „Ja budem Doran Riťokop.“

„Sprostejšie meno som v živote nepočula,“ zachichotala sa Kitana. „A čo ty, Sean?“

„Ja ti neviem,“ odvetil. „Čo tak Sean Tutovka, Sean Brutal alebo také dačo? Hotový king,“ zasmial sa. „Hej. Bude zo mňa Sean King.“

Všetci traja sa zasmiali. Kitana sa neopýtala, aké meno by si vybrala Elsie.

„Pozrite sa,“ povedal im Xebec, „vyberte si meno, aké len chcete. Mne je to jedno. Nie som odborník na mená, s tým vám nepomôžem. Nezapájam sa do práce Siení. Žijem si svoj život a oni nech si žijú ten svoj.“

„Siení? Čo to je?“

„Siene sú čosi ako naša súkromná vláda. Majú policajtov a vojakov a večne zachraňujú svet alebo sa nechávajú zabiť. Musíte za nimi zájsť – povedia vám všetko, čo potrebujete vedieť. Ak však chcete moju radu, len čo s tým skončia, zase odíďte. Nezapleťte sa s nimi. Akurát by ste sa zbytočne pripravili o život.“

„Magickí poliši,“ zamyslela sa Kitana. „To sa mi vôbec nepáči. Vedia robiť to, čo my?“

„Sú rôzne magické disciplíny,“ odvetil Xebec. „Ja som žvi-liar. Čo dokážete vy?“

„Ešte nevieme,“ pripustila. „Stále objavujeme ďalšie a ďalšie schopnosti. Akože na úvod sme boli len silní, ale potom sme sa naučili hýbať vecami bez toho, aby sme sa ich dotkli. No a dnes vieme páliť z ruky energetické lúče.“

Xebec sa zamračil. „Vy viete toto všetko naraz?“

„Asi aj viac,“ vyhlásil Doran. „Každý deň pribudne niečo nové.“

„Tak to skutočne neviem, čo ste,“ premýšľal nahlas Xebec. „Mali by ste mať len jednu, maximálne dve takéto schopnosti – aj to až po rokoch tréningu.“

„Máme skrátka prirodzený talent,“ povedala Kitana s úsmevom. „Takže ani poliši nedokážu to, čo my?“

„Nie,“ odvetil Xebec. „Pokiaľ viem, toto nedokáže vôbec nikto.“

Kitana si zahryzla do pery. „Ale to je fakt dobré.“

„Zavolám do Siení,“ pokračoval Xebec. „Tam možno zistia, čo sa deje. Poďte.“

Zvrtol sa a vykročil k okraju strechy. Sean sa chystal ísť za ním, no Kitana ho zadržala.

„Podľa mňa netreba nikam volať,“ povedala.

Xebec sa obrátil. „Pozrite sa, decká, ja fakt neviem, čo robiť. Nemal by som vám ako pomôcť.“

„Vlastne si nám už pomohol až-až. Sme ti vďační za všetko, čo si pre nás urobil, ale nemôžeme dovoliť, aby si na nás volal magických polišov.“

Doran zdvihol ruku. Dľaň sa mu rozžiarila. Xebec o krok ustúpil, vyvalil oči, a kým mohol čokoľvek povedať, prúd energie mu vypálil dieru do nohy. S bolestným vreskom spadol na zem.

Kitana sa zhlboka nadýchla, prižmúrila oči a Xebec stuhol. Už sa ani nepohol – bol načisto mŕtvy.

Sean sa na ňu pozrel. „Čo si spravila?“

„Rozpučila som mu na diaľku mozog,“ odvetila a nahlas sa rozosmiala.

*Tiger, tiger planúci
Jasne v lesoch za noci
Aký zrak a aký hmat
Nebál sa ťa sformovať?*

Tiger, William Blake

I

MOTÝĽ A VLK

„Ja som motýľ!“ vreštal tučný chlap. Rútil sa pritom vpred a trepotal rukami ako mimoriadne odpornými krídlami obrastenými sadlom.

„V skutočnosti nie si,“ povedala mu Valkýra Kainová ôsmy raz po sebe. Behal okolo nej do veľkého kruhu, zalievalo ho mesačné svetlo a ona tam len stála so sklonenou hlavou. Nemal košeľu a pred chvíľou musela odvrátiť zrak od jeho roztrasenej hrude, kým jej z toho nepríde zle od žalúdka. Teraz mu začali nezadržateľne padať aj nohavice, a tak sa naňho už radšej nepozerala vôbec. „Vytiahni si gate, prosím ťa,“ vravela mu.

„Motýľom gate netreba!“ vyhlásil škrípavo. Hneď nato sa ocitli na zemi pod jej nohami.

Vytiahla mobil a zavolala na známe číslo. „Už má len spodky,“ povedala zlostne.

Zo zvyčajne uhladeného hlasu Kolohnáta Lahodu bolo cítiť neistotu. „Prosím? Kto má len spodky?“

„Jerry Houlihan,“ vysvetlila. „Myslí si, že je motýľ, a motýle zjavne nenosia nohavice.“

„Aj ním naozaj je?“

„Nie.“

„Si si istá?“

„Takmer stopercentne.“

„Mohol by to byť motýľ, ktorý si namýšľa, že je človek.“

„Ale nie je. Je to veľký tučný chlap, ktorý si namýšľa, že je motýľ. Čo s ním mám teraz robiť?“

Opäť zaváhal. „Nie som si istý. Nemáš náhodou poruke veľkú sieťku?“

„Najradšej by som mu jednu vrazila. Teda, najradšej by som ju vrazila tebe, ale aj jemu.“

„Nemôžeš mu len tak vraziť. Je to obyčajný smrteľník pod akýmsi magickým vplyvom. Nie je to jeho vina, že sa správa divne. Dúfam, že si ho aspoň dostala niekam, kde ho nik nevidí. Valkýra? Si tam, Valkýra?“

„Som tu,“ odvetila otupene. „Začal pri každom treťom kroku vyskakovať. Tak trochu ma to hypnotizuje.“

„To si viem predstaviť. Do pol hodiny by tam mali byť sekáči. Vieš ho dovtedy udržať v ústraní?“

Silnejšie stisla mobil. „To nemyslíš vážne. To nemôžeš myslieť vážne! Zachránili sme svet – ja osobne som zachránila svet, ale toto... Toto nie je moja práca. Je to niečo, čo robia druhí a my sa na tom smežeme.“

„Robíme, čo treba, Valkýra. Keď ho odovzdáš sekáčom, príď za mnou do Phibsboroughu.“

Vzdychla si. „Ďalšia rušná noc?“

„Rozhodne to tak vyzerá. Teraz už však naozaj musím ísť. Sally Yorková si práve podpálila kolená.“

Linka ohluchla. Valkýra zaťala zuby a strčila mobil do vrecka čiernych nohavíc. Sedemnásťročná dievča by nemalo tráviť večery týmto spôsobom. Podľa nej za to mohla Rada starších, ktorá z toho urobila najvyššiu prioritu. Áno, samozrejme, keď sa u absolútne nezaujímavých smrteľníkov zrazu objavujú magické schopnosti, tak je to problém. Nielenže si môžu ublížiť, navyše hrozí, že existenciu mágie prezradia širokej verejnosti, a to jednoducho nemožno dopustiť. Ale prečo musí zo všetkých prípadov, čo sa objavujú po celom Írsku, vyfasovať práve tie najtrápnejšie – napríklad chlapa, čo si myslí, že je motýľ? V Sieňach starších už mali niekoľko desiatok smrteľníkov nadopovaných liekmi na upokojenie, no ani jeden nepôsobil tak vyšínuto ako Jerry Houlihan v spodkoch.

Zamračila sa, lebo si uvedomila, že odrazu nepočuje jeho dupot. Potom sa pozrela nahor a videla, že lieta. Normálne si poletoval po nočnej oblohe, trepotal rukami a pišťal od rozkoše.

„Jerry!“ skríkla. „Jerry Houlihan! Okamžite sa vráť na zem!“

Jerry sa však len zachichotal. Nebol si vo vzduchu celkom istý, no lietal – to sa nedalo poprieť. Zmenil kurz a šinul si to rovno k nej. Keď bol presne nad ňou, hlúpo sa pozrela nahor. Ten výjav sa jej navždy vpálil do pamäti. Cítila, že v nej pritom niečo malé umrelo.

Opäť zmenil smer a vydal sa z relatívneho bezpečia parku k jasným svetlám mesta Dublin. Valkýra vystrela ruku, hmatala v ovzduší, našla spoje medzi realitami a spôsobila prudký poryv vetra, ktorý ho vrhol naspäť k nej. Potrebovala by lano alebo aspoň kus špagáta, aby ho uviazala ako šarkana v podobe tučného muža.

„Počuješ ma, Jerry?“ zavolala naňho.

„Som motýľ,“ oznámil jej šťastne, aj keď sotva lapal po dychu.

„To vidím – a veľmi pekný motýľ, ak smiem povedať. Ale nie si už unavený? Aj motýle sa vedia unaviť, Jerry. Musia občas aj pristáť, nie? Nemôžu večne len lietať, lebo majú unavené krídla.“

„Tie moje sú už naozaj unavené,“ pripustil oveľa tichšie. Stále fučal ako lokomotíva.

„Viem. Je mi to jasné. Mal by si im dopriať oddych. Mal by si pristáť.“

Spustil sa nižšie a ona vyskočila. Pokúsila sa ho chytiť za členok, on však zatrepotal rukami a zase stúpol. „Nie!“ kričal. „Motýle lietajú! Poletujú si vysoko na nebi!“

Čoraz horšie lapal po dychu, strácal rytmus, a nech sa akoľvek snažil, nedokázal sa udržať tak vysoko. Valkýra znova vyskočila, schmatla mu nohu a pokúsila sa v duchu preniesť niekam, kde je pokoj a ticho. Jerry sa od námahy celý potil a kožu mal teplú, lepkavú a chlpatú. Valkýra spomínala na

všetky krásne chvíle života a decimeter po decimetri ho ťahala z oblohy. Ešte sa naposledy pokúsil vytrhnúť, takže ho musela chytiť za faldy na boku, aby ho udržala na mieste. Potom to vzdal, prestal trepať rukami a ona sa s vreskom ocitla pod jeho obézny telom.

„Nie som motýl,“ narietal, kým sa Valkýra vrtela ako červík a snažila sa spod neho vyliezť.

Sekáči dorazili načas ako vždy. Jerryho Houlihana odvedli do fádnej dodávky tak jemne, akoby to ani neboli anonymní bojovníci s kosou na chrbte. Valkýra si zavolala taxík a povedala šoférovi, aby ju zobral do Phibsboroughu. Zastali hneď vedľa Lahodovho nablýskaného Bentley.

Kolohnát ju čakal v tme. Na sebe mal tmavosivý oblek a kloúbk si narazil hlboko do čela. Na dnešný večer si vybral tvár muža s dlhým nosom a briadkou. Kývol hlavou k temnému oknu na najvyššom poschodí bytovky.

„Ed Stynes,“ povedal. „Štyridsaťročný, žije sám, slobodný, bezdetný. Nedávno sa rozišiel s priateľkou. Pracuje ako zvukový technik. Máme podozrenie na vlkolaka.“

Valkýra naňho zagánila. „Vravel si, že nijakí vlkolaci nie sú.“

„Hovoril som že nijakí už neexistujú,“ opravil ju. „Vymreli v devätnástom storočí. Na rozdiel od iných nočných oblúd, ktoré by som mohol spomenúť aj menom, no neurobím to, boli vlkolaci prevažne celkom dobrí ľudia. Mäsožravé nočné výpady ich tak desili, že aktívne bojovali proti svojej temnej stránke. Hľadali liečbu, snažili sa izolovať a robili všetko, aby pokiaľ možno nešírili svoju nákazu ďalej.“

„Na rozdiel od upírov,“ doplnila Valkýra nespokojne.

„Spomínaš ich ty, nie ja.“

„Ale ak vlkolaci vyhynuli, prečo si myslíš, že by k nim Ed Stynes mohol patriť?“

„Včera v noci ľudia z tejto štvrte hlásili výskyt obrovského psa alebo možno človeka, čo sa prezliekol za medveďa,“ vysvetlil jej. „Nikomú neublížil – na prvej výprave to vlkola-

ci zvyčajne nerobia, pokiaľ ich niekto nezaženie do kúta. Pri ďalších už bývajú oveľa násilnejší.“

„Ale ak vyhynuli...“

„Nákaza sa generáciami rozriedila, no v zlomku svetovej populácie stále pretrváva. Je príliš slabá na to, aby sa prejavovala skutočnou premenou – pokiaľ jej nositeľ prudko a nečakane nezíska magické schopnosti.“

„Takže Ed je niečo ako ten môj motýlí muž.“

„Áno. Predstavuje najnovší prírastok do znepokojivo dlhého radu smrteľníkov, na ktorých sa prejavila mágia. Nanešťastie, v Edovom prípade to prebudilo črtu, ktorá v ňom dlho nečinne driemala. Budeš potrebovať toto.“ Podal jej pištoľ s dlhou hlavňou.

Vyvalila na ňu oči. „To je pre mňa? Ty mi ju dáš? Super!“

„Je na uspávacie šípky.“

Vystrúhala sklamanú grimasu. „Aha.“

„Aj tak je super,“ vyhlásil. „Ale po akcii ju chcem naspäť. Je zo súpravy. Druhú si vezmem ja a na konci by som ich mal rád znova pokope. Už ju máš nabitú, takže stačí namieriť a stisnúť spúšť. V šípke je dosť látky na uspanie...“

„Malého slona?“

Pozrel sa na ňu. „Čo?“

„Veď vieš – keď vo filmoch idú po niečom nebezpečnom, vždy hovoria, že ich sedatívum by stačilo aj na malého slona.“

„Čo majú proti malým slonom?“

„Asi nič, ale...“

„V šípke je dosť sedatíva na uspanie vlkolaka, čo je presne tvor, na ktorého momentálne poľujeme. Prečo by sme chceli dostať slona, ak nepoľujeme na slony?“

„To sa len tak hovorí vo filmoch.“

„Vo filmoch o love na slony?“

„No... ani nie.“

„Keby sme poľovali na slonolaka, tak by som to chápal.“

„Nijakí slonolaci neexistujú.“

„Ale isteže existujú. V skutočnosti existuje takáto verzia z takmer každého zvieraťa: psolaci, mačkolaci, rybolaci.“

„To akože existujú aj rybolaci?“

„Zvyčajne nie veľmi dlho, pokiaľ nie sú veľmi blízko vody.“

„Ja ti neverím. Už som ti na to skočila priveľa ráz.“

„Neviem, o čom hovoríš.“ Vykročil cez cestu.

Aj ona sa vybrala na druhú stranu. „Ale nehovor! Budeš trvať na tom, že sú skutoční, až kým nezačnem pochybovať o svojom presvedčení a nespýtam sa ťa: ‚Fakt existujú aj rybolaci? Ty sa na mňa potom pozrieš a vyhlásiš: ‚Bože dobrý, Valkýra, isteže nie! To by bolo hlúpe.‘ A ja tam budem stáť ako taká hlupaňa. Presne ako s tou kolóniou chobotničích ľudí.“

„Čoho?“

„Tvrdil si mi, že existujú chobotničí ľudia.“

„A ty si mi verila?“

„Mala som dvanásť!“

Došli k dverám bytovky. „A pritom väčšina dvanásťročných na chobotničích ľudí neverí.“

„Mala som dvanásť, dala som sa ľahko presvedčiť a verila som všetkému, čo mi vravíš.“

„Staré zlaté časy,“ povzdychol si a vytiahol revolver. „Ale rybolaci naozaj existujú.“

Pozerala sa, ako ho nabíja. „Tie náboje nevyzerajú ako uspávacie.“

„Lebo ani nie sú. Majú guľky zo striebra – jediného, čo dokáže zabiť vlkolaka. Teda okrem štatia hlavy, lenže to...“

„Lenže to zabije takmer všetkých,“ dokončila zaňho.

„Presne tak.“

„Okrem zombií.“

Zasunul revolver naspäť do puzdra pod pazuchu. „Táto zbraň je len na najhorší prípad, keď nič iné nezaberie. Ed Stynes je dobrý človek. Nemám v úmysle pripraviť ho o život len preto, lebo sa na pár nocí do mesiaca mení na vlčieho muža.“ Vytiahol zo saka planžety a pustil sa do zámky na dverách.

„Prečo s tým nepočkáme do rána?“ spýtala sa ho. „Nebolo by to šikovnejšie?“

„To ho máme nechať celú noc len tak pobehovať a zabíjať?“

„Už je tma, mesiac v splne a nepočujem, že by niekto zavýjal. Možno to nie je také zlé, ako si myslíš.“

„Ešte sa nepremenil. Celý deň bol mrzutejší ako zvyčajne. Večer ho začala bolieť hlava. S prichádzajúcou nocou sa v ňom rozbehli kĺče. Podľa postavenia mesiaca odhadujem, že do premeny nám ostáva asi desať minút. Potom strávi zhruba tri hodiny v chlpacej podobe, a keď sa mesiac posunie ďalej, premení sa zase na človeka.“

„Takže ho uspíme, kým je ešte v ľudskej podobe?“

„To by nebol práve najlepší nápad.“ Kolohnát odložil planžetu a otvoril dvere. „Niekedy to vyjde, no väčšinou aj tak dôjde k premene a príval adrenalínu mu vyplaví z tela všetko sedatívum. Vlk sa preberie nazlosteneý a na uspanie potrebuješ aspoň dvojnásobnú dávku.“

„Takže s tým musíme počkať, kým sa nepremení na obľudu?“

„Veru tak.“

„To mi pripadá ešte nebezpečnejšie.“

„Veď aj je.“ Vybral takú istú uspávaciu zbraň, akú pred chvíľou požičal Valkýre. „Pripravená?“

„No...“

„Tak sa mi to páči.“

Po schodoch vyšli na tretie poschodie. V bytovke bolo ticho, pokoj, akoby celá zdržiavala dych. Kolohnát planžetou nehlučne odomkol zámku na Stynesovom byte a pootvoril dvere. Vnútri sa nesvietilo. Siahol si na kľúčnu koš a stisol jeden zo symbolov, čo na nej mal vygravírované. Falošná tvár sa rozplynula a ostala len holá lebka.

Vošiel dnu. Valkýra sa tam vkradla za ním a s tlmeným cvaknutím za sebou zavrela dvere. Uspávacia pištoľ bola ťažká. Držala ju oboma rukami, presne ako ju Kolohnát naučil.

Zatiaľ nik nevrčal.

Vošli do obývačky a prechádzali očami na mieridlách z jedného kúta na druhý, aby mali istotu, že sa Ed Stynes nerozhodol spať práve tu. V pološere sa všetko rozoznávalo len veľmi ťažko, no keďže Lahoda na nič nevystrelil, Valkýra predpokladala, že tam nik nie je. Na rozdiel od nej síce nemal oči, no potme aj tak videl nepomerne lepšie ako ona. Presunuli sa do chodby a skontrolovali nevelkú kuchyňu. V mesačnom svite tam bolo vidieť tabletky proti bolesti rozsypané na linke. Potom sa nečakane ozval ston odkiaľsi zo spálne a Valkýra od ľaku takmer stisla spúšť. Kolohnát k nej naklonil hlavu a ona ho prebodla bojovným pohľadom.

Cez chodbu prešiel, akoby tam vôbec nebol. Aj mačka by narobila väčší hluk ako on. Valkýra šla za ním, no držala sa pri stene, kde parkety pod kobercom menej vŕzgajú. Lahoda minul dvere spálne a postavil sa k nim z opačnej strany.

Valkýra sa opatrne posúvala vpred. Do spálne nazerala len v zrkadle oproti dverám. Počula tlmenu nadávku, potom sa čosi pohlo a niekto zažal nočnú lampu. Celá zmeravela, v žilách jej koloval adrenalín, no Stynes zo seba len zhodil perinu, posadil sa na posteli a s hlasným stonaním z nej vstal. Pozrela sa na Kolohnáta a nečujne sa ho spýtala, či sa má ukryť. Pokrútil hlavou, a tak ostala, ako bola – s očami upretými na zrkadlo.

Stynes urobil prvý krok a prehol sa v páse.

„Bože...“ nariekal tlmene.

Hneď nato sa vzpriamil so zavytím, z ktorého Valkýre tuhla krv. Prsty sa mu vykrivovali, akoby mu svaly robili niečo, čo sám nechce, a neprestával vyť. V živote nič také nepočula.

Vo svetle lampy bolo vidieť, ako mu cez kožu prerážajú hrubé čierne chlpy, zahaľujú mu hrud' aj chrbát, ruky i nohy. Padol na kolená, jeho nohy menili tvar, kosti sa predlžovali a pretvárali. Zhrozene a neveriacky sa pozrel na ruky práve vo chvíli, keď mu z prstov odpadli nechty a na ich mieste vyrástli silnejšie a dlhšie pazúry.

„Pomoc!“ kričal. „Pomôžte mi niekto...“